

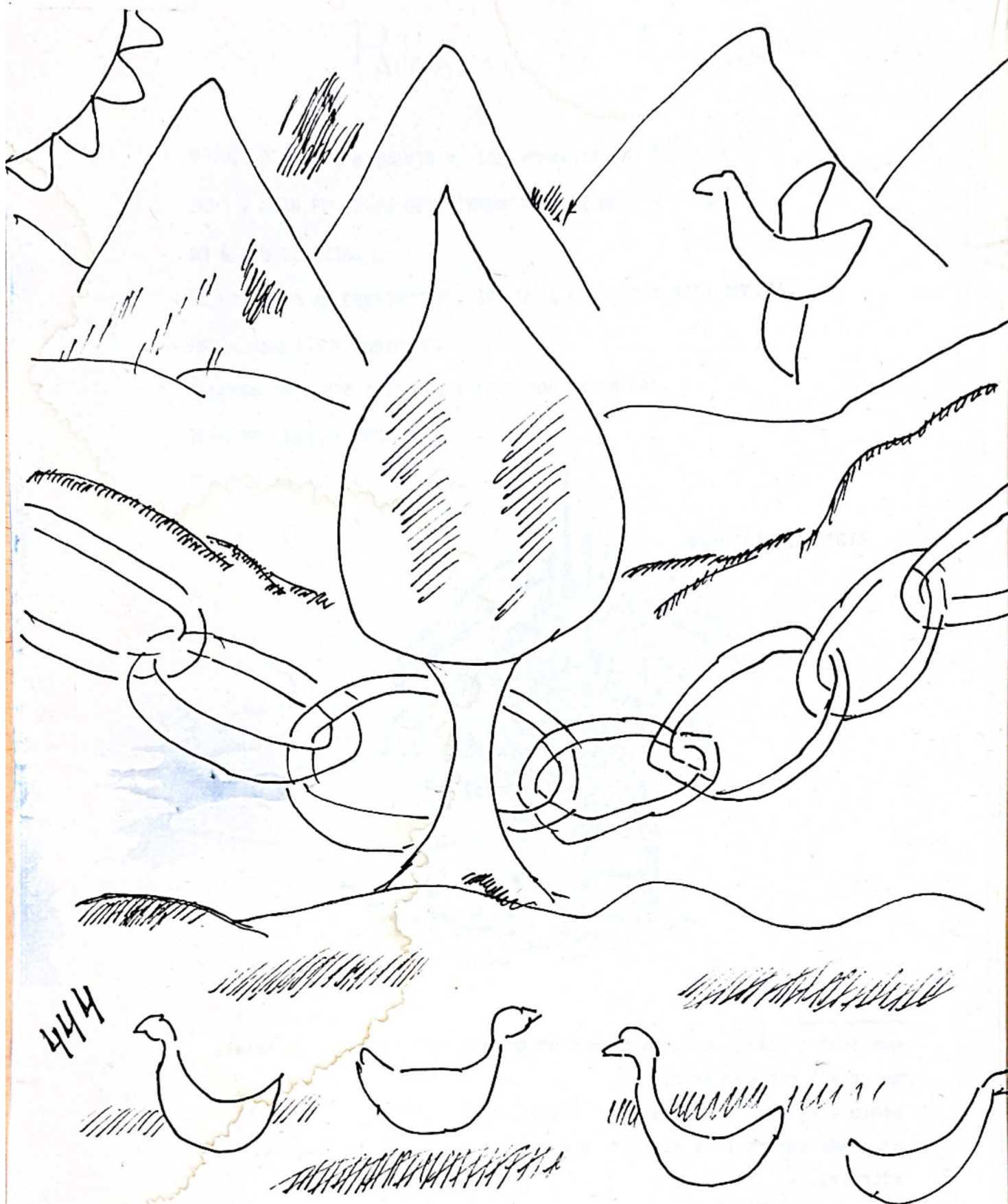
קלאודיו

CLAUDIO

4. 3. 61

28. 3. 80

920
קלא

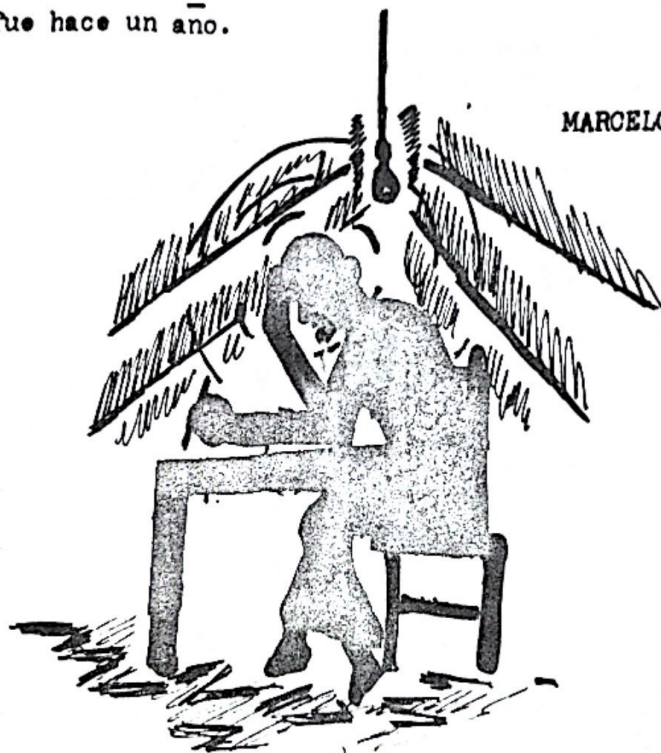
444

28/3/80 - 28/3/81

PALABRAS DE APERTURA

QUESTA COMENZAR A ESCRIBIR, LOS PENSAMIENTOS EBULLEN;
PERO VOLCAR EN TINTA ESTA INMENSIIDAD DE SENTIMIENTOS
ES HARTO DIFIOIL.
SIN EMBARGO EL SENTIMIENTO, ESA COSA QUE COBRA VIDA PROPIA,
MANDA SEGUN SUS DESIGNOS.
Y LUEGO DE VANOS INTENTOS A LO LARGO DE UN AÑO,
ALGO ME LLAMA A ESCRIBIR:
CLAUDIO se fue hace un año.

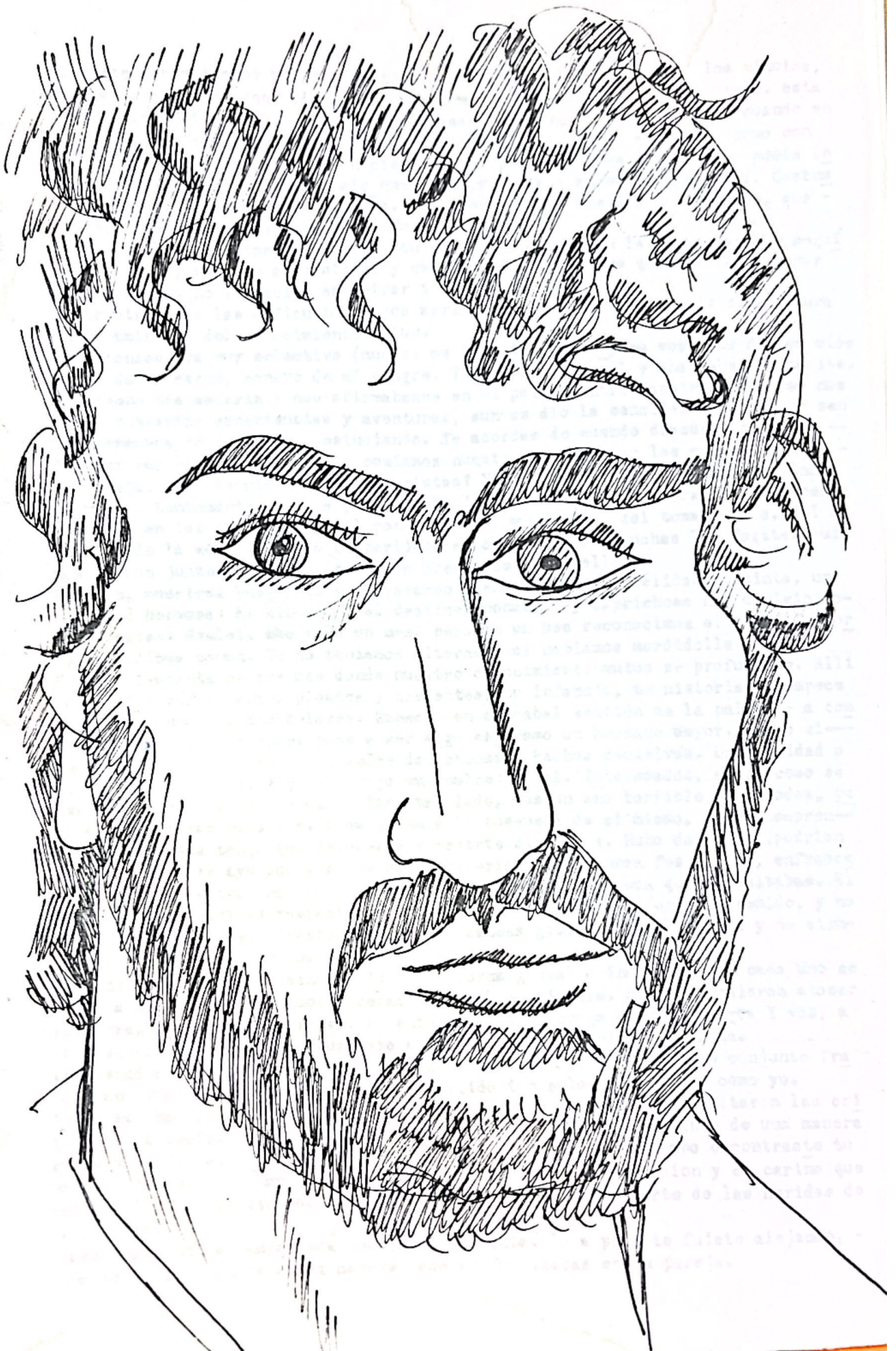
MARCELO VAINSTEIN

דברי פתיחה

קשה להתחיל לכתוב, המחשבות רותחות אך להביע באמצעות הדיו עוצמת הרגשות
שעובר עלי קשה עוד יותר.
אומנם הרגש, בעל חיים עצמיים שורר לפי רצונו
אז, לאחר כמה נסיונות לא מוצלחים במשך שנה, משהו גורם לי לכתוב גם לו
ולכולנו:
קלאודיו הלך לפני שנה.

מרסלו וינסטיין

Fue hace tanto tiempo y sin embargo tan reciente. El tiempo pasa; los minutos, semanas y meses corren; las estaciones cumplen sus ciclos. Sin embargo... esta siempre presente en mi, estas siempre presente en mi. Te acordas Tano cuando en Argentina construimos proyectos, castillos? Jugabamos con el futuro como con plastilina. Llegamos solos, con cierto temor pero entonces juntos. Que puede tener un grupo de jovenes? Un pais nuevo se presentaba ante nuestros ojos. Costumbres distintas, una lengua extraña. No importa, teniamos que conseguirlo, que hacerlo nuestro. Por eso vinimos. No?

Y aunque nuestra primera realidad con que chocamos no fue la mas agradable seguimos adelante; vinimos a construir y es logico que tengamos que luchar, superar dificultades. No vinimos a encontrar todo hecho.

Y por otro lado las dificultades nos arrimaron mas y mas, empezo la embalgadura de la amistad, del conocimiento mutuo.

Yo entonces era muy selectivo (muchos me lo criticaron) pero vos eras de los mios carne de mi carne, sangre de mi sangre. Teniamos una senal y una consigna tacita. El tiempo transcurria y nos afirmabamos en el pais y entre nosotros. Incluso nos salia compartir experiencias y aventuras, aun se dio la coincidencia de tener senos hermanos en Jerusalem, estudiando. Te acordas de cuando descubrimos Jerusalem por vez primera? De cuando comiamos nuestro almuerzo en los muros de la ciudad vieja, bajo la mirada de los turistas? Verdaderamente no nos importaba nada ni nadie. Lentamente, poco a poco nos hicimos uno en el otro. Era lo que siempre poniamos en los cumpleaños, del constante dar y recibir, del toma y daca, del esbiritu, de la mente. Quanto compartimos entonces! Fueron muchas las fogatas que nos vieron juntos. Asimismo el marco crecia se desarrollaba.

Por fin, nuestras busquedas nos llevaron a encontrar una realidad distinta, una realidad hermosa: El kibutz. Y el destino, bonachon y caprichosa nos dirigio como el quiso: Gvulot. Fue solo un mes, pero en un mes reconocimos el trato fraterno, el idioma comun. Ya no teniamos alternativa; habiamos mordidolla manzana.

Fue precisamente en ese mes donde nuestro conocimiento mutuo se profundizo. Allí conocí tus sufrimientos pasados y presentes; tu infancia, tu historia, y empecé sentir y compartir tus dolores. Empecé -en el cabal sentido de la palabra- a comprenderte. Desde entonces pase a ser algo asi como un hermano mayor. Luego siguió un año tormentoso, de grandes decisiones y hechos decisivos. Universidad o Ejercito: el dilema. Alguien trajo un nombre: Najal. Interesados, el proceso se empezo y siguió su desarrollo. Por otro lado, fue un año terrible para todos, pero en particular para vos. Cada quien a la busqueda de si mismo, de la comprension ajena. Aca tengo que detenerme y pedirte disculpas. Hubo dos cosas, podrian -quizas- haberte ayudado y no me salio hacerlos. La primera fue cuando, enfrascado en problemas propios, no pude darte el consejo o la ayuda que necesitabas. El segundo, mi pasividad respecto de problemas donde podria haber intervenido, y no lo hice. No tengo explicaciones, solo la cabeza gacha. El tiempo pasa y no siempre se pueden remediar los errores pasados.

Ese invierno significó sencibilidad. En forma grupal o independiente cada uno se largo a algo nuevo y hermoso: ceramica, mimbres, pintura. Unos aprendieron a tocar guitarra, otros a hacer velas. El entusiasmo se propago como el fuego. Y vos, a la busqueda de vos mismo, buscaste algo personal y propio: la flauta.

Los estudios, como todo, acabaron. Nuestros proyectos de viajes en conjunto fracasaron. Imagino que debiste haberte sentido tan solo, y tan mal, como yo. Nuestras charlas de entonces fueron importantes y polemicas. No faltaron las criticas y la decision de empezar una etapa nueva, con gente distinta de una manera seria y profunda. Así llegamos al kibutz. Y allí, al poco tiempo encontraste tu pareja. Fue el comienzo de un monton de cosas: de la comprension y el carino que necesitabas, el vencer mucho de tu inseguridad, el recuperarte de las heridas de la soledad.

Trabajamos juntos, empezamos una etapa distinta. De a poco te fuiste alejando, -como es logico, en la misma manera que profundizabas en tu pareja.

Así las cosas, de pronto algo grande y terrible nos alcanzo con su sombra; el ejercito. Era algo desconocido, marcial, riguroso. Tuvimos inseguridad, miedo a lo desconocido. Nuestra asociacion de ideas fueron armas, humo, guerra. Solo dos cosas nos daban fuerzas: El estar todos juntos y el tener el respaldo del kibutz. En un abrir y cerrar de ojos estuvimos rapados, con uniforme, corriendo con kidbekim en la espalda. Aun recuerdo cuando recibimos el uniforme en Vaqum, y nos miramos de verde y extranados unos a otros. Nuestra primera epoca en el ejercito fue terrible. Nuestros sentidos estaban embotados, nuestra capacidad de pensamiento y analisis muda. No leiamos ni las noticias. Nuestros unicos deseos eran comer bien y dormir. Ducharse era un lujo. De a poco nos fuimos introduciendo en la maquinaria militar. Usar las armas. Aprender a matar y a morir. Todo seguia su rutina de siempre. Todo siempre es igual hasta que cambia. Fue el dia de la tierra. Lo recuerdo bien. Estabas al lado mío. Caiste sobre la arena sin ruidos ni gritos, como el principito. Recuerdo tu mirada azul angustiante, mi desesperacion. No paso nada, cinco minutos misdar, dijeron los gritos. Vi como te llevaban a la enfermeria, el auto con la infusion. Se habra deshidratado dijimos. A la tarde lo supimos. No podia ser, no podia ser, no puede ser. No tuve mucha conciencia de nada, no entendia, no aceptaba hechos. Sin comprender nada, un dia negro y soleado, enterre con mis manos parte de mis sueños y parte de mi mismo. Ahora estoy sentado en los restos de un vehiculo blindado, oxidado y viejo, al cual el pasto invade por todos lados. El viento hace mecer la hierba, el sol llenando de luz.

Fueron muchas las veces que hablamos. Incluso desde que te fuiste, muchas charlas tuvimos, en largas guardias, en noches frias en la frontera. Nuestra relacion Tano ya ves que no se altero. Solo la distancia, claro. Así es la vida como dicen. Muchos nos abandonaron. Tambien vos, aunque sin quererlo, otros nuevos se incorporaron. Es el dar y el recibir. En un principio no acepte que me dejaras. Te busque por todos lados, removi piedras, trepe a los arboles. Al fin descubri que estabas en un lugar lejano, profundo.-en mi mismo-. Se que un dia, mañana o en diez años, voy a escuchar nuevamente la melodía de tu flauta. Vas a volver y yo voy a poner mi mano en tu hombro. Y así, juntos y en silencio vamos a ir a caminar mucho, mucho.

RICARDO.

זה היה לפני כל-כך הרבה זמן, אבל נדמה כאילו קרה אתמול. הזמן חולף-הדקות השעות והחודשים עוברים, העונות משלימות מחזורן אך אתה תמיד נוכח אצלי.

אתה זוכר "טנו" כשהיינו בונים תוכניות וארמונות בארגנטינה? היינו משחקים בעתיד כמו היה פלסטלינה. הגענו לכאן לבד, עם חשש מה, אבל כבר ביחד.

ממה יכולה קבוצת צעירים לפחד? ארץ חדשה הופיעה לפנינו. מנהגים שונים, שפה זרה ומזרה. זה לא היה חשוב היינו צריכים לכבוש אותה ולעשות אותה שלנו. בשביל זה באנו לא כן? למרות שנכשלו במפגש הראשוני המשכנו הלאה. באנו לתרום ולבנות והגיוני הוא שנאלצנו להאבק, ולהתגבר על קשיים-לא רצינו למצוא הכל בנוי. מצד שני, הקשיים האלה אחדו אותנו עוד יותר, וכך נוצר המשך של הידידות ושל ההכרות ההדדית.

אני הייתי אז שלקטיבי מאוד. רבים לא הסכימו עם הגישה הזאת אבל אתה היית מהחברה שלי, בשרך בשרי, דמך דמי, והיה לנו יעוד משותף, ומטרה מובנת מאליה. בחלוף הזמן היינו הולכים ומשתרשים בארץ הזאת ושולחים שורשים בינינו לבין עצמינו. הזדמן לנו לחוות יחד, להתנסות יחד. לא רק זאת: במקרה לימדו שני אחיינו בירושלים.

אתה זוכר שבילינו בירושלים בפעם הראשונה? כשהיינו אוכלים ארוחת-צהורים בין חומות העיר העתיקה תחת מבטם של כל התיירים? באמת לא היה אכפת לנו כלום ואף אחד. לאט לאט התחלנו להתגבש זה בתוך זה. זה היה הדבר שתמיד היינו כותבים בגלויות יום-הולדת, על לתת ולקבל כל הזמן, על הנפש ועל השכל. כמה תרמנו איש לאחיו, אזו הרבה מדורות ראו אותנו ביחד; ובאותה תקופה היתה המסגרת שלנו הולכת ומתפתחת.

בסופו של דבר הובילו אותנו חיפושיו למציאות שונה ומקסימה, הקיבוץ. הגורל, מפונק וטוב-לב הפנה אותנו לאן שהוא רצה: גבולות. היינו שם רק חודש, אבל בחודש ההוא למדנו לדעת מהם אחוה ושפה משותפת. הברירה לא היתה עוד בידנו: בזמן ההוא כבר טעמנו מהתפוח דוקא כחודש ההוא העמקנו את הכרותינו ההדדית, שם הכרתי את יסורין בעבר ובהווה, את ילדותך ואת עברך כולו. התחלתי להרגיש את כאבים ולהבין אותך במלוא מובן המילה. מאז הייתי לך מעין אח בכור. לאחר התקופה ההיא באה שנה סוערת של החלטות חיוניות ומעשים מכריעים. לימודים או צבא: הדילמה הגדולה. מישהו הציע: נח"ל, התעניינו. התחיל והמשיך להתפתח. מצד שני זאת היתה שנה איומה לכולם, אך במיוחד לך, כל אחד בדרכו, בדרך של החיפוש העצמי ושל הבנת איש לרעהו: פה אני חייב לעצור ולבקש שליחתך. היו שני דברים שהיו אולי יכולים לעזור לך ולא עשיתי אותם, הראשון, כשהייתי שקוע בבעיות אישיות, לא הייתי מסוגל לתת את העצות או העזרה שהיית זקוק להן, השני, הפסיביות שלי בקשר לבעיות שהייתי יכול להתערב בהן, ולא עשיתי זאת. אין לי הסברים רק ראשי מורכן הזמן חולף ולא תמיד אפשר לתקן שגיאות שנעשו.

אותו חורף סמל לגבינו רגישות. כל אחד, בצורה עצמאית או קולקטיבית, התחיל לפעול בתחומים חדשים ונפלאים: קרמיקה, נצרים, צביעה; היו כאלה שלמדו לנגן בגיטרה, אחרים לעבוד עם שערה. ההתלהבות התפשטה במהירות, ואתה, תוך כדי חיפוש עצמי, מצאת משהו אישי ומקורי: החליל.

הלימודים. כמו כל דבר, הסתיימו. התוכניות לנשיעה שתיכננו ביחד לא התגשמו. אני מתאר לעצמי שהרגשת את עצמך מאד בודד, כמוני, שיחותינו אז היו חשובות וחריפות. לא חסרו הביקורות, ותמיד היתה קימת אותה התלבטות: האם להתחיל שלב חדש, ביחד עם אנשים אחרים, בצורה רצינית ועמוקה. אז הגענו לקיבוץ, ושם, כעבור כמה שבועות, מצא את בת-זוגך. זו היתה תחילתה של תהליך מסויים שבו קיבלת הבנה, אהבה, דברים שהיית זקוק להם. במידה רבה התגברת על חוסר הבטחון העצמי, והתאוששת מפצעי הבדידות.

עכדנו ביחד אבל הלכנו בנתיבים שונים. לאט לאט התחלת להתרחק באותה מידה שהעמקת ביחסים עם חברתך. פתאום משהו עצום ואיום השיג אותנו: הצבא. כל-כך לא מוכר לנו, רשמי, רציני. פחדנו, חששנו, המלים הראשונות שהיו מופיעות תמיד במוחנו היו מלחמה, נשק עשן... רק שני גורמים הקנו לנו כוח שהיינו כולם ביחד והגיבוי שקיבלנו מהקבוץ. פתאום ראינו את עצמינו מסופרים, עולים על מדים, רצים עם קיטבגים על הגב. אני עדיין זוכר שקיבלנו מדים בבוקר והסתכלנו אחד על השני, מופתעים. התקופה הראשונה שלנו בצבא היתה איומה, כאילו ראשינו התנונו. כושר החשיבה והנחתה שלנו לא תיפקד. לא היינו קוראים אפילו עיתון. היינו חפצים רק לאכול טוב ולישון כמו בני-אדם. להתקלח היה לוקסוס. באיטיות חדרנו לתוך מכונת הצבא: שימוש בנשק, הכרת המרות, איך להרוג, איך למות. השיגרה המשיכה באותו קצב עד שהקצב השתנה. זה היה ביום האדמה, כן, אני זוכר את זה היטב, היטב. היתה לידי, התמוטטת על החול בלי צעקות, בלא שום צליל אפילו, כמו ה"נסיך הקטן". מבטך הכחול, מיואש. לא, לא, קורה כלום. צעקו: עוד חמש דקות מסדר. ראיתי איך לקחו אותך למרפאה, גם את האוטר, את האינפוזיה. בטח התיבש-אמרנו. בערב ידענו את האמת לא יכול להיות, לא יכול להיות, לא יכול להיות. למרות שידעתי לא הייתי מודע, לא קיבלתי את העובדות. בלי להבין כלום, ביום שחור ושל שמש, במו ידי קברתי חלק מחלומות ומעצמי.

עכשיו אני יושב על רכב משוריינן, חלוד וישן, שהדשא פלש לכל עבר, הרוח מנופפת את העשב, והחמה שוטפת את האדמה באורה.

פעמים רבות דיברנו מאז שחלכת. אפילו הרבה שיחות היו לנו, בשמירות הארוכות, בלילות הקרים בגבול. אתה רואה "טנו" שהיחסים ביננו לא השתנו. רק המרחק, כמובן-אלה החיים- כמו שאומרים. רבים עזבו אותנו-גם אתה-אמנם לא בכונה. הרבה חדשים הגיעו: לתת לקבל. בהתחלה לא הסתגלתי לכך שעזבת אותי חיפשתי אותך בכל מקום, הרמתי אבנים, טיפסתי על עצים, בסוף גיליתי שאתה נמצא במקום רחוק מאד, עמוק מאד, בתוך עצמי. ידוע לי שיום אחד, מחר, או בעוד עשר שנים, אשמע שוב מנגינת חלילך ותחזור, משיש את ידי על כתפך. בצורה כזאת, ביחד, ובשקט, נפסע, ונלך, ונלך, ונלך...

ריקרדו

KFAR SILVER
INTERVIEW 1979
DEC
179 8-10

DERREPENTE UMA UNIAO SUPERFICIAL,
UM MOMENTO DE JODA,
(TINHAMOS FOME)
DERREPENTE UMA UNIAO
O ENCONTRO DE PONTOS EM COMUM,
UMA ATRACAO MUITO GRANDE.
DERREPENTE UMA CONVERSA SERIA.
DESCOBRIMENTO DE ALGO MAIS.
DERREPENTE UMA BUSCA MAIOR,
O INTERESSE DE ESTAR JUNTOS.
DERREPENTE UMA PEQUENA SEPARACAO.
O DE NOVO O REENCONTRO.
COMPARTIMENTO DE MOMENTOS,
TANTO LINDOS E ALEGRES
TANTO FEIOS E TRISTES.
DERREPENTE O ENCONTRO DE ALGO MAIS
DERREPENTE ESTAMOS JUNTOS.
LINDOS MOMENTOS, E CONVERSACOES
APROFUNDIZANDO-SE DIA A DIA.
DERREPENTE ALGO MAIS.
SEPARACAO PARA O BEM DOS DOIS.
A BUSCA DE ALGUEM,
PARA COMPARTIR E CONSTRUIR.
DERREPENTE O REENCONTRO
E OUTRA VEZ COISAS EM COMUM
MAS DE FORMA DISTINTA.
AMIGOS, CONFIDENCIAS, A NECESSIDADE.
DE CONTAR A ALGUEM SOBRE ASSOS PROGRESSOS.
UMA COMPREENCAO E UMA AJUDA MUITO GRANDE.
E DESDE AI UM AFASTAMENTO COMPRENSIVO, A
NECESSIDADE DE DEDICAR-SE A ALGO MAIS.
MAS O SENTIMENTO SEMPRE FICOU.
DERREPENTE O CHOQUE,
AS LEMBRANCAS,
A FAHA DE POTENCIA PARA AJUDAR
A SEPARACAO FORCADA,
A OLOR.
A NECESSIDADE DE COMPREENDER,
UM MONTAO DE COISAS QUE ATE HOJE NAO CONSEGUI
DESTA VEZ ELE NAO ME EXPLICOU.
COMO RECEBER TUDO ISSO SE ELE NAO ME PREPAROU.
E AGORA? MUITAS COISAS ESTAO NO AR.

QUERIA ACRECENTAR QUE TEM UMA COISA QUE ELE
SEMPRE ME DIZIA CUANDO ME ESCURUA FALAR:

"TIRA A PAPA DA BOCA BRASILEIRA"

KAREN.

le' , n s' o n
kfor licher,

Querido Ricardo:

Pongo como excusa q' te grabo un cassette para decirte algunas palabras en estos dias tan trascendentales para todos nosotros. Siempre me costo llegar a vos y creo que despues de un largo tiempo lo logre. Ahora siento que lo estoy perdiendo. No se cual es tu sentimiento hacia mi (digamos que no sos muy expresivo), pero si te critico que sos un tipo que muy dificilmente se acerca a las personas. Quiero que me entiendas que ultimamente estoy sentimental y nostalgico, y vos sos una de las personas mas cercanas que siento. Ahora estoy viviendo una experiencia de pareja y me es muy dificil ir al encuentro de las personas. Te pido que entiendas que no te estoy pidiendo nada sino que lo sepa. Solamente me dio por escribirte algo. Asi lo siento yo.

Chau nene.

Un amigo.

Tano.

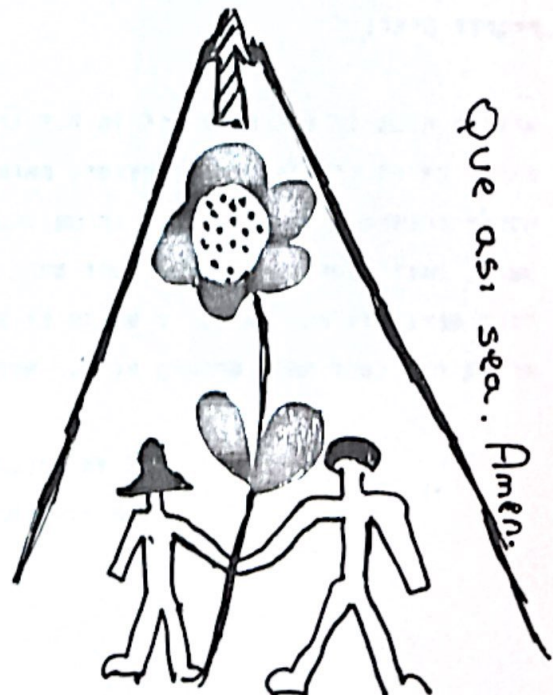
-Shalat en Gvulot. Fines de diciembre de 1979.-

Querido Ricardo:

No tengo mucho que escribirte, todo esto te lo doy diariamente sin darnos cuenta. Estoy seguro de que recibiste todo lo q' te pude dar de mi, como yo recibí de lo tuyo. Sin querer, se formo esta relacion natural y sencilla. Siempre fue lo que mas quise. Vos me dijiste que tenes ya algo mio y te aseguro que yo tengo de lo tuyo, mas tu amistad. Quizas en este momento no lo valoro ya que te veo todos los dias pero cuando me separo veo que se separa algo que vos me dejaste. Ya te dije, todo esta dicho dia a dia que nos vemos la cara. Por todo esto y mucho mas un

Feliz Cumpleaños.

-Kfar Silver. 1 de mayo de 1979.-

ריקודו היקר:

זה שהקלטתי כסטה, זה סתם תרוץ להגיד לך כמה מילים מתקופה המיוחדת הזו שאנו עוברים.

תמיד היה קשה לי להגיע אליך, אני שבור שאחרי זמן רב, הצלחתי. עכשיו אני מרגיש שאני מפספס את זה שוב.

אינני יודע מה הרגשתך כלפי, (נגיד שקשה לך להתבטא) אבל מה שלא מוצא חן בעיני זה שאתה בן אדם שבקושי מתקרב לאנשים.

אני רוצה שתבין שלאחרונה, אני רגשן ונוסטלגי, ואתה אחד האנשים הקרובים אלי ביותר. (זה מה שאני מרגיש).

כרגע אני עובר חוויות עם חברתי וקשה לי ללכת לקראת האנשים. אני מבקש שתבין שאני לא דורש ממך כלום, רק שתהיה מודע לזה.

רק בא לי לכתוב לך משהו. ככה אני מרגיש.

להתראות ילד

חבר שלך

טנו.

שבת בגבולות

סוף דצמבר 1979

ריקודו היקר:

אין לי הרבה מה לכתוב, את כל זה אני נותן לך כל יום, בלי שנשים לב. אני בטוח שקבלת כל מה שיכולתי לתרום מעצמי, באותה מידה שקבלתי ממך. בלי כוונה, היחס הטבעי והפשוט הזה התגבש זה היה מש שתמיד רציתי. אמרת לי שכבר יש לך משהו ממני, ואני מבטיח לך שלי יש משהו ממך, חברותך.

יתכן שברגע זה אני לא מעריך את זה כי אני רואה אותך כל יום, אבל כשנפרדים אני מרגיש שגם נפרד משהו שהשארתי אצלי. אמרתי לך כבר כל שנאמר גל יום כשמתראים.

בגלל זה והרבה יותר

יום הולדת שמח.

קלאודיו

כפר שילבר

4.5.79

CARTA A CLAUDIO

Sabes? querido Tano, si ahora estuvieras al lado mio, creo que te diria que lastima que no pude, a lo mejor no supe, conocerte como yo quise, haber sentido mas de cerca tus conflictos, tus alegrías y tus penas, poder haber reflejado en esos ojos azules, los míos, pequeños y haberte dicho, sabes hermano? creo que -

...os parte mia!
Pero no, no me malentiendas, no es que me acorde tarde, mi corazon fue debil como el tuyo, porque se dejo marcar por surcos, muy especiales y profundos, segados con mucho dolor y lagrimas, fertilizados con el sabor amargo que produce el saber que desde aquel día que miraste al cielo, boca arriba sobre la arena, te alejaste, en silencio, sin despedirte siquiera...
No, realmente no pude lograrlo, a traves de aquellos dos años que el destino -- quiso que convivieramos en esta tierra, en el mismo lugar. Pero quiero que sepas, Claudio, que sea adonde sea que voy, siento reflejada la presencia de tu ser, en algun recuerdo que se me viene a la cabeza, en alguna vivencia que de alguna manera compartimos juntos, en algun momento que soliamos reir a carcajadas, recuerdo a veces tambien aun aquellas cosas que te irritaban, o te ponian mal, alguien que te buscaba roma, algun intento que no te salia con alguna piba, etcetera.... Asi eras vos, Claudio, de caracter tempestuoso, que siempre le querias encontrar la solucion al mundo, aveces en forma muy lirica, otras, no tanto. A lo mejor, cuando habias comenzado a intentar (y a encontrar tu propia solucion) todo quedo truncado, anda a saber...

Fuiste un niño con valores de hombre, guiado por una escala de valores en la -- cual predominaban la rectitud de tus actos y la sinceridad de tu expresion.

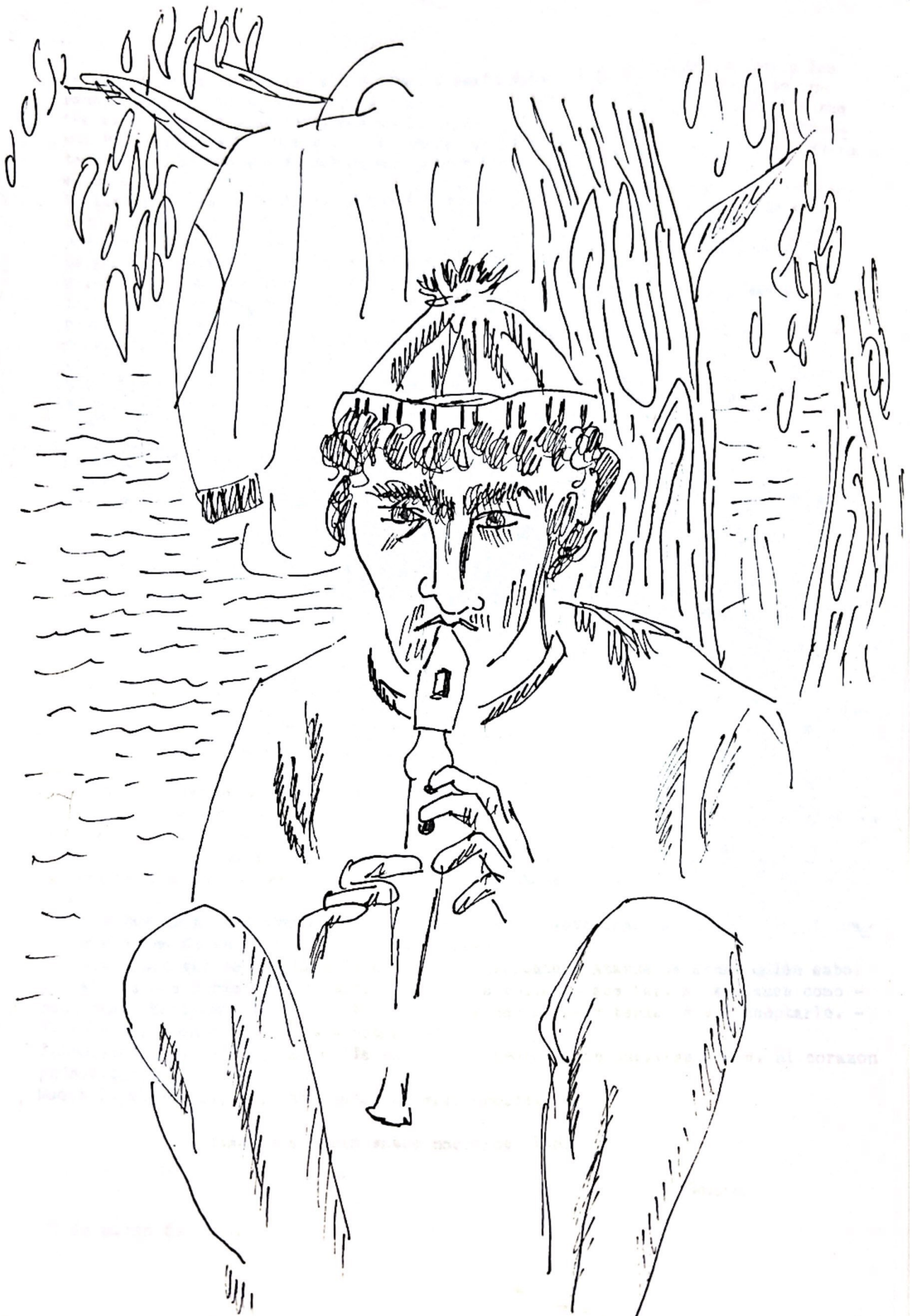
Nunca olvidare la primera vez que te vi, cuando me recibiste en la Terminal. Que epocas. eh? Tenias 16 años y ya tenias bigotes que asustaban. La verdad es que fue lindo conocerte asi, mi primera impresion sobre vos era que eras todo un personaje (asi aparentabas) pero simpatico.

Nunca cambie mi parecer sobre vos, lo que paso es que con el tiempo hemos tomado caminos un poco distintos, pero no lejanos.

Siempre ganaste el afecto de los que te rodeaban, el cariño de algunos y a veces ese sentimiento de hermandad que solo privilegiados logran, por eso, los que te amamos, seguimos palpando tu ser en cada rincon y hay veces que me parece que el eco de tu nombre viene pronunciando a lo lejos, o veo reflejado en el agua el color cielo de tus ojos, no es sueño ni alucinacion es que estas presente, y te siento cerca en muchos momentos y se por que: por lo que fuiste y lo que dejaste olvidado en mi corazon:

un pedacito del tuyo.

PABLO.

Lo conocí en Bs. As. hace casi 4 años, y desde entonces lo recuerdo. Recuerdo las reuniones en la Sojnut, los sábados por la noche con la gente (cuando nos encontramos). En realidad lo conocí en la tnuá, en Dror. Estaba un grupo más alto que yo. Pero entonces era más chico, razón por la cual no lo recuerdo de allí, pero estoy más que seguro que en más de una guerra scoutica nos encontramos, el uno frente al otro.

En las reuniones de la Sojnut antes del viaje, no tuvimos gran contacto, éramos un poco desconocidos y en general cada uno estaba en lo suyo. Pero nos conocimos un poquito más en la quinta de Estela, aquel fin de semana de asado y páteta. La fecha del viaje llegó y quise el destino que yo viajara a Mosenzon y el a Kfar Silver. Pero nos volvimos a encontrar.

Nos encontramos después de un año en las reuniones que hacíamos para organizar el grupo (garín) para el ejército.

Papeles y más papeles hasta que al final llegamos al kibutz aquel 2 de octubre de 1979.

Allí fue el principio de algo más serio. De a poco nos fuimos conociendo un poco más. Ya sea por las anécdotas del laburo, por las actividades del grupo o por el licuado de banana, cuando volvíamos de un agotador día de trabajo.

Conoció una chica y estaba feliz. Se lo veía muy contento y a nosotros nos alegraba verlo así.

Y así pasaron los días y los meses y llegó el día que nos enrolamos.

Estábamos muy confundidos. Los gritos nos llegaban de los cuatro vientos, era algo que nunca habíamos imaginado. Estábamos en el aire. Desamparados.

Compartí la carpa con él y otras ocho personas. Allí conocí la otra cara de Claudio cuando comentábamos lo ocurrido y lo mal que nos sentíamos.

Luego de un período corto de estadía en la base, salimos por dos semanas a Givat Olga. Allí los sufrimientos aumentaron, correr y correr. Poco descanso y mala comida. Nuestro estado de ánimo estaba por el sótano, pero el tiempo pasaba.

Fue un viernes. Me acuerdo como si hubiera sido hace un ratito. Nos levantamos y nos dieron de recompensa (quien sabe por qué) jugar a la pelota. Corrimos mucho y aprovechamos para descargar todo lo que teníamos encerrado en el corazón. Luego de un rato terminamos de jugar y nos fuimos a descansar bajo un toldo. Entre otros estaba allí Claudio. Hablamos poco pues el sueño nos derrumbó. De repente los gritos.

El misdar. Nos despertamos y corrimos a las carpas.

Al darme vuelta lo vi. Estaba caído sobre la arena. Pense que se había tropezado me acerque para ver lo que había pasado, y al llegar adonde él estaba, escuche su respiración, estaba muy alterada. No imagine nada especial. Al preguntarle que le había pasado... no hubo respuesta.

Intente ponerlo boca arriba y fue entonces cuando al verle la cara entendí que algo andaba mal. Sus celestes ojos desorbitados y su boca intentando articular una palabra.

Corrí a buscar al enfermero, quien al verlo se lo llevo inmediatamente a la enfermería y después de un rato, de vuelta a la base.

No imaginamos que podría haberle ocurrido. Insolación? Ataque de asma? Quien sabe.

Al cabo de dos horas nos lo informaron. No lo podíamos aceptar. No sabíamos cómo reaccionar. Estábamos en shock. Fue difícil creerlo, pero teníamos que aceptarlo. - Ya no estaba con nosotros. Nos había dejado.

Intentamos consolarnos, nos dolía en los más profundos de nuestras almas. El corazón se nos partía.

Nunca lo olvidamos, así como nunca lo olvidaremos.

Siempre estarás entre nosotros. TANO.

Benny.

25 de marzo de 1981.-

הכרתי אותו בארגנטינה לפני כארבע שנים, ומאז אני זוכר אותו. אני זוכר את האסיפות בסוכנות. אני זוכר את הערבים שהיינו מבלים ביחד עם שאר החבר'ה.

בעצם הכרתי אותו בתנועה ב"דרור" הוא היה בקבוצה מעלי. אבל אז הייתי יותר קטן ואני לא זוכר אותו כל כך מאז. בפגישות בסוכנות לפני הנסיעה לא היה לנו יחס עמוק במיוחד, היינו זרים ובאופן כללי כל אחד היה בעיניו. אבל הכרנו קצת יותר אחד את השני בשישי שבת שבילינו בבית של אסטלה עם בריכה ואסודו.

תאריך הנסיעה התקרב אני נסעתי למוזנסון והוא לכפר סילבר. אבל נפגשנו עוד פעם, אחרי שנה בפגישות שקיימנו להקמת גרעין לעבא. ניירות ועוד ניירות, עד שלבסוף נפגשנו ב-2 לאוקטובר בקיבוץ גבולות. שם היתה התחלה של משהו קצת יותר רציני. לאט לאט התחלנו להכיר יותר אחד את השני, אם זה מחוירות בעבודה, בפעולות של הגרעין או בקפה אחרי יום קשה של עבודה.

הכיר משהי והיה מבסוט ואנחנו היינו שמחים לראותו ככה. וכבר, עברנו ימים והחודשים והגיע היום של הגיוס. היינו מבובלים. הצעקות הגיעו אלינו מכל הכיוונים זה היה משהו שאף פעם לא תארנו לעצמנו. הרגשנו באוויר. חסרי ישע. גרתי איתו ועם עוד שמונה חברה באוהל. שם הכרתי אספקט שונה של קלאודיו, כשהתווכחנו על מה שקורה לנו ועל ההרגשה שלנו. אחרי זמן קצר בבסיס, יצאנו לסידרה בגבעת אולגה. שם היסורים גברו. לרוץ ולרוץ, מעט מנוחה ואוכל גרוע. מצב הרוח שלנו היה במרתף. אבל הימים חלפו.

זה קרה ביום שישי אני זוכר כאילו שזה היה לפני כמה רגעים. אחרי שהתעוררנו היה לנו מד"ס בו שחקנו כדורגל אמריקאי. רצנו ונצלנו את ההזדמנות כבר לשפוך את כל מה שהיה לנו ב בטן. גמרנו לשחק והלכנו לנוח מתחת לרשת צל. שם היינו קלאודיו, איזה אמריקאי אחד ואני. דברנו קצת עד שהשינה כבשה אותנו. פתאום בצעקות העירו אותנו. המסדר. קמנו והלכנו לכוון האוהל.

כשעמדתי מול אוהלי, ראיתי אותו פתאום שוכב על החול. חשבתי שסתם נפל על איזו אבן. התקרבתי כבר לראות מה קרה, כשהגעתי אליו, שמעתי שנשמתו היתה שונה, אבל לא חשבתי על משהו מיוחד. כששאלתי אותו מה קרה לו, לא היתה תשובה. שובבתי אותו כלפי מעלה וכשראיתיו הבנתי שמשהו לא בסדר. הוא נסה להגיד משהו, אבל לא הצליח להוציא מילה מפיו. רצתי לקרוא לחובש. הוא מיד לקח אותנו למרפאה ואחרי רגע קט הסיעו אותנו חזרה לבסיס.

לא הבנו מה היה יכול לקרוא לו, מכת שמשל התקפת אסמה? מי יודע. אחרי שתיים הודיעו לנו. לא יכולנו לקבל את מה שאמרו לא ידענו איך להגיב. היינו בהלם. היה קשה להאמין אבל היינו חייבים לקבל. הוא כבר לא היה בינינו. כאב לנו עמוק בלב.

לעולם לא נשכח אותו. תמיד יהיה בזיכרון שלנו.

נזכר אותך תמיד, טאנו!!

Ya vas a ver como te va a faltar algo, cuando no te escriba. Si te pones a pensar vas a necesitar dentro de poco, otro cajon.

"ja"

Ceci:

Buenas Noches.

Hoy si me dejas te voy a contar una historia. Si no me dejas, lo mismo da.

Habia una vez un nene, como todos los nenes del mundo. En la casa vivia muy pobre. Veia y sentia mucho el esfuerzo q' hacian sus padres para traer una rodaja de pan, q' era la comida del dia. Era un pibe que sentia - mucho todo, con un corazon grande como el camion del padre. A la vez era muy chin chudo y engranaba por cualquier cosa. Vivian muy mal, tanto que los padres no pudieron educarlo, y se tuvo q' educaren la calle.

El pobre nene se sentia diferente por como todos los pibes estan contentos y se prestaban juguetes, y el no lo podia hacer. Por eso estaba muy solo y triste. Poco a poco fue creciendo y en la misma medida se iba apagando su calor interno - hasta reducirse a una llamita.

A los 14 anos ya era diferente a los demas pibes de su edad, por su mirada dura. Despues de muchas, muchas desgracias se fue de su pais natal a uno muy, muy lejos para no querer vivir lo mismo que vivio.

Alli andaba muy solo y sin nadie al lado q' tuviera un sentimiento hacia el. Un dia, caminando por una ciudad vieja, mas vieja q' los padres de nuestros abuelos se encontro con una pajarita q' pibia auxilio por un accidente aereo q' Tuvo. Como todavia tenia una llamita encendida en el corazon, lo levanto y se la llevo a su casa, a pesar q' se le paso por la cabeza dejarla tirada porq' no fuera a tener -- problemas.

Poco a poco el la ayudaba y sin querer se encariño de ella.

Gracias a eso la llamita crecio a ser llama muy grande.

Siguieron conviviendo juntos y despacito se fueron descubriendo uno al otro. A la vez descubrieron juntos cosas lindas. El pobre nene tambien pedia auxilio ya que la soledad lo estaba matando. Juntos encontraron compania y confianza. Hasta el - punto q' el le conto cosas q' nadie sabia.

Una vez, el nene se cayo de un arbol y se golpeo muy feo la cabeza. Ya estaba moribundo, gracias a la pajara que ya podia volar, aviso a los padres y vinieron en su ayuda.

Gran gauchada la dela pajarita. Se ganaron entre los dos una amistad. El tenia ganas de conocerla pero un dia, muy tragico, vio q' la pajarita se volo.

Con golpes de lagrimas se dio cuenta q' ella tenia otro mundo y no queria dejarlo. El pobre nene quedo con el corazon partido y con la llamita otra vez, por la brusca separacion.

Solamente se pone un poco bien cuando baja a visitarlo, pero bien sabe el q' ella, alli muy lejos de sus ramas tiene amigos q' le hacen, el menos, compania, y el no. El pobre nene sabe q' ella no lo olvido. Su corazon, partido en dos, sigue latiendo chorros de esperanza para que llegue el dia q' aprenda a volar y pueda estar -- con ella, aunque pida otra vez auxilio a pios.

Buenas Noches.

CLAUDIO.

כ"ח סיון 1979

עוד תראי כמה יחסר לך אם לא אכתוב אם תשימי לב, תראי שתצטרכי להכין מגירה נוספת למכתבים.

ססי

ערב טוב.

אם תרשי לי אספר לך ספור וגם אם לא תרשי, זה לא ישנה. היה היה פעם ילד ככל ילד העולם, הוא בא מבית עני וראה את מאמצי הוריו להביא הביתה פת לחם יום ביומו. הוא היה ילד עם לב רחב גדול כמו המשאית שבה היה אביו נוהג. הוא היה נוח להתרגז ובעל מזג חם. הוריו היו טרודים במאמצים לכלכל את המשפחה ולא נתפנו לחנך אותו. וכך מצא את חינוכו ברחוב. הילד המסכן הרגיש עצמו שונה משאר חבריו. כולם היו שמחים והיו נוהגים להשאיל אחד לשני צעצועים, והוא לא. פשוט לא היה משוגל לכן הרגיש עצמו בודד ועצוב.

הזמן המשיך לזרום, וככל שהיה הילד מתבגר היתה הלהבה שבליבו הולכת ודועכת, עד שנותר רק ניצוץ קטן. מבטו הקשה הבדיל אותו מחבריו בני גילו. בן 14 היה ולאחר שעבר זמנים קשים, עזב את ארץ מולדתו ובא למקום רחוק ושונה. רצה להותיר ולעזוב מאחוריו חוויות וזכורות. כך היה מהלך בודד בארץ זרה ולא מצא אדם ששם ליבו אליו.

יום אחד תוך שהוא מטייל לבדו בעיר עתיקה יותר מאבותינו, פגש בצפור, הצפור ציידה. כאילו צעקה לעזרה, כאילו היתה פצועה, ומכיוון שעדין בער הניצוץ בקרבו הושיט לה את ידו, ולקח אותה לביתה. הוא ידע שלא בהכרח תצמח לו טובה ממעשה זה, אבל למרות הסוסיו ופחדיו עשה כך.

הוא עזר לה ולאט לאט בלא כל כוונה החלה הניצוץ שבליבו להתעורר לחיים חדשים. הוא גדל וגדל עד שהפך שנית ללהבה, כזו שלא היתה לו מעודו. הילד המשיך להתרועע עם הצפור, וכך למדו להכיר אחד את השני ולחיות חוויות וגילויים חדשים בצוותא.

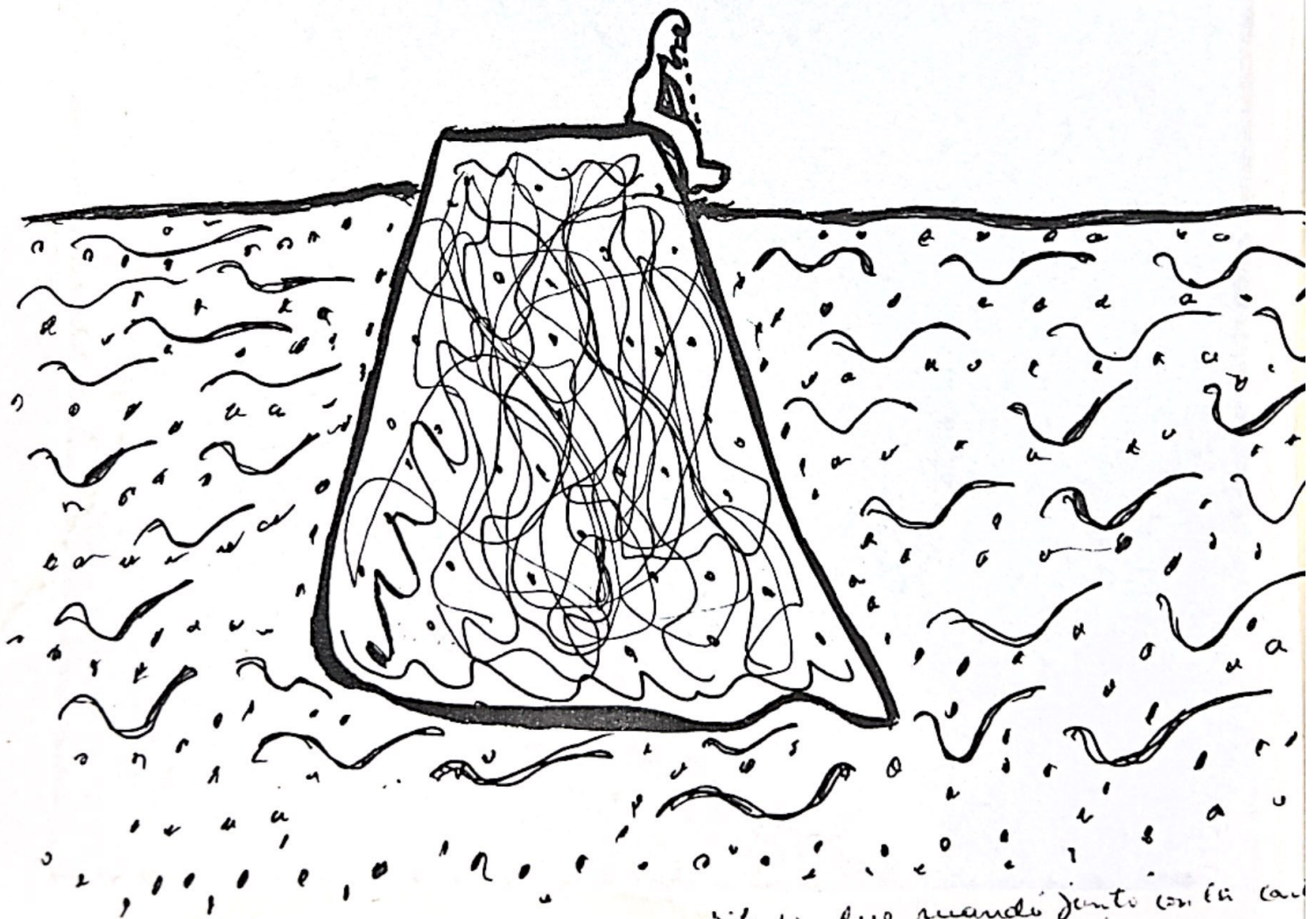
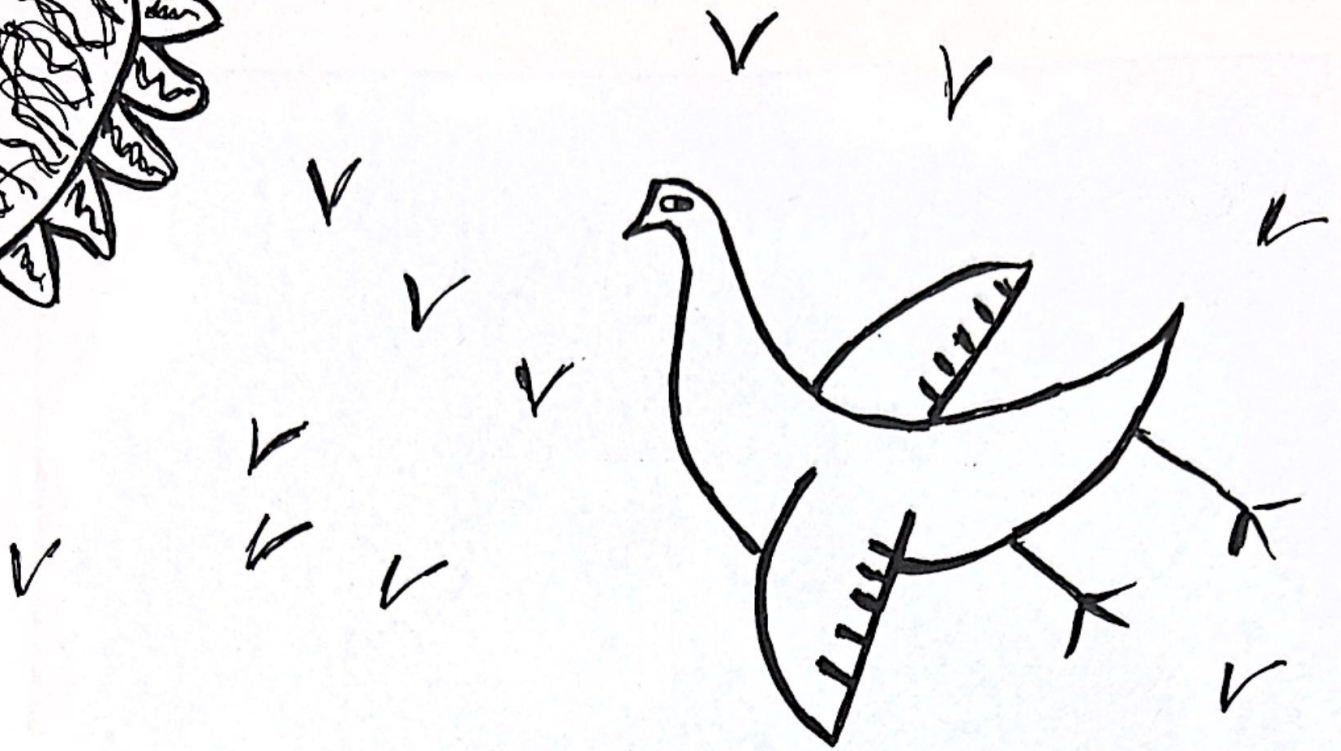
הילד היה בודד, הבדידות כרסמה בו, הוא היה זקוק לעזרה והצפור היתה לו לאוזן, הוא ספר לה דברים שהיו עד כה שלו בלבד. הוא האמין בה והיא בו. יום אחד נפל הילד מעץ, ראשו נחבל והוא גסט. הצפור פרסה את כנפיה שהחלימו ועפה להודיע להוריו שנחפזו לבוא לעזרתו. כך נוצר ביניהם יחס של ידידות. הילד לא הסתפק בידידות ורצה להעמיק את הקשר ביניהם, אלא שביום טרגי אחד פרסה הצפור כנפיה ועפה ללא שוב. דמעות כסו את עיניו, הוא ידע כי אין היא שייכת לעולם, היא היתה שייכת לעולם אחר, והיא עפה. למרות שלא רצתה לעזוב אותו בודד.

לבו של המסכן נשבר, שוב הלכה הלהבה שבלבו ודעכה. לכו היה טוב עליו רק כאשר היתה יורדת לבקרו. תמיד ידע שרחוק, אי שם בעולמה ישנם אנשים אחרים שטלורים אותה, והוא-לא!

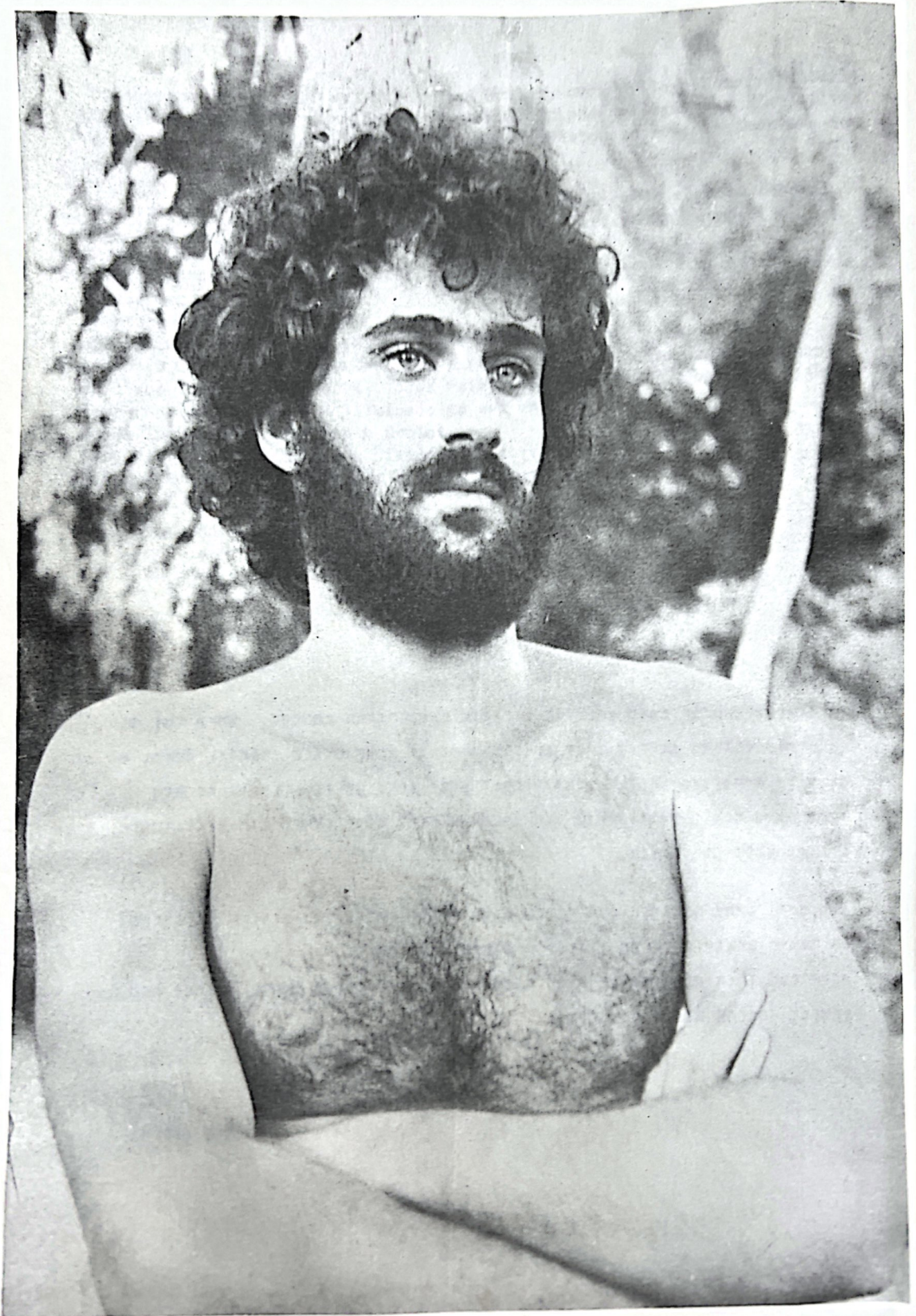
הילד המסכן ידע שהיא לא שכחה אותו מעולם ולבו השבור ממשיך לדפוק ולקוות שיום אחד ילמד לעוף ויוכל להיות אתה למרות שיצטרך לבקש את עזרתה בציוצים.

לילה טוב

קלאודיו.

Sibyo fue mandado junto con la can
sawa de 2012 Hec 12 11

Conocimos a Claudio por vez primera en Gvulot, cuando llego como voluntario. Luego pudimos llegar al kibutz como garin. Entonces llegamos a Kfar Silver comenzamos a hacer las primeras actividades y entonces lo conocimos mas de cerca.

Vimos en el un hombre recto y sincero.

Nos sentimos muy bien por el hecho de contar en el garin alguien como el. pensar en la posibilidad que algun dia, quizas viviera entre nosotros, en nuestra casa Gvulot.

Un dia, en una de las reuniones, un grupo de chicos (entre ellos Claudio), se acercaron y nos digieron :

Nosotros dejamos el garin.

Nos quedamos helados, no sabiamos que hacer como reaccionar.

Luego de unos cuantos minutos, que parecieron horas, Claudio vino y nos dijo que todo era una broma. Todos reimos, en especial nosotros, contentos de pensar que todo habia terminado de esa manera.

Desde luego todos llegaron a Gvulot.

Pero, que se puede hacer, a Claudio no lo veremos mas.

Fue arrancado joven, radiante y nos quedamos si el.

JAIM - DORA.

את קלאודיו הכרתי בפעם הראשונה בגבולות כאשר הגיעה כמתנדב. אחרי זמן מה הם ביקשו להיקלט בקיבוץ בתור גרעין אז הגענו לכפר סילבר והתחלנו לעשות את הפעולות הראשונות כקבוצה. אז היכרנו אותו יותר מקרוב. ראינו בו אדם ישר. אדם טוב. שמחנו שאדם כזה נימצא בגרעין שלנו ושאדם כזה אולי יחיה איתנו, בביתנו גבולות.

יום אחד, באחד הפעולות כמה חבר'ה נגשו אלינו ואמרו שהם עוזבים את הקבוצה זה השאיר אותנו בשוק לא ידענו מה לעשות, איך להגיב. אחרי כמה דקות קלאודיו בא ואמר שהכל היה בדיחה, וכולם צחקו, ואנחנו אתם. וכמובן החבר'ה הגיעו לגבולות.

חתימה ודורה

Ahora no existis, con todo lo espeloznante que es la idea y el dolor es solo mio. Fuimos amigos, jugamos, mil veces nos hicimos los indiferentes, nos encontramos, chocamos, nos agarramos a pinas, me enseñaste a apreciar el valor de la amistad. Me llamaste "MOTIKA", me escribiste infinidad de cartas, impregnadas, ansiosas del contacto de las almas, y, en todas ellas, un símbolo preciso, constante, definitivamente optimista: tu árbol de denso follaje, las cadenas, el camino largo, amplio. El cielo enrojece, vuelvo a una noche de terrible noticia, a las arenas crueles que te vieron caer, a este maldito sol que ahora se esconde y me deja envuelta en penumbra.

Claudio, quisiera decirte, puedo? Es decir, que te hubiese dicho en una tarde cualquiera de arena, Gvulot, si no hubiese muerto. Porque tuviste que morirte, con que derecho? Los dos habíamos necesitado mucho apoyo, vivíamos en mucha soledad y kilombos internos, comidos de distintas formas. Mas tarde vos encontraste un camino tuyo, distinto, un principio de esa estabilidad tan requerida.

Te fuiste, me dejaste con la palabra en la boca, con una última sensación de miradas reconciliadoras.

Mé quedo aca ahogandome. Necesito el sol que me teme, que destruya, que ampolle y reviente mi exterior, que de mí no quede mas que la esencia, y poder decirte, de una vez libremente lo que te diría en una tarde de arena, Gvulot...

Ahora ya esta, paso un año-No para mí. Vos no sentís ya nada, no dolés, no reís, no mirás pero la vida que me transmitiste, la piquesa tuya de inquietudes y afecto, de dedicación y amistad sigue en mí, caliente, renovada todos los días; existís en mí, ya toda la vida, Claudio... pibe...

CECILIA

עכשיו אתה כבר לא קיים, עם כל הזעזוע שהמחשבה גורמת והכאב הוא רק שלי.

היינו ידידים, שחקנו, אלף פעם שחקנו אותה אדישים, נפגשנו, התנגשנו, הלכנו מכות. למדת אותי לעריך את ערך הידידות.

קראת לי "מותקה" כתבת לי בלי שוף מכתבים, טעונים שקיקה למגע בין הנפשות. ובכולם שמל מדויק, תמיד, באופן מוחלט אופטימי, העץ שלך צמרתו שבוכה, השרשרות, הדרך ארוכה, רחבה.

השמים מאדימים; אני חוזרת ללילה, להודעה נוראה, לחולות האכזרים שקבלו את נפילתך, לשמש המקוללת הזאת שעכשיו משתתרת, זונחת אותו אפופה באפלה.

קלאודיו, אני רוצה לומר, אפשר? זאת אומרת, מה שהייתי אומרת לך בערב כלשהו של חול, גבולות, אם לא היית מתי למה, למה היית צריך למות, באיזו זכות!

שנינו היינו זקוקים תמיכה, היינו בבדידות רבה ושכסוכים פנימיים ש"אכלנו" אותם בצורות שונות. יותר מאוחר מצאת דרכך, אחרת, התחלת היציבות המיוחלת כל כך.

עזבת, השארת אותי עם המילה על שפתי עם תחושה אחרונה של מבטים מפויסים.

נשארת פה, נחנקת, צריכה את השמש שתשרוף אותי, שתשמיד ותפוצץ את החיצוניות המתלתית, צמרמורת, זעם, אימים לא סגורים, שממנו לא תשאר אלא המהות; ושאוכל להגיד לך שוף שוף, בחופשיות מה שהייתי אומרת לך בערב כלשהו של חולות, גבולות... עכשיו זהו. עברה שנה, אומרים. לא כך בשבילי. אתה לא חש, לא כואב, לא צוחק לא רואה-אבל החיים שהעברת לי, ואושר הפנימי מלא פעלתנות וחיבה מסירות וידידות ממשיכים להתקיים אצלי, חמים, מחודשים מיום ליום.

אתה הקיים בתוכי כבר כל החיים, קלאודיו...בחור...

סיסיליה

Pury, 1.97
 Power el Pama
 010377 HC
 1.979,003

Claudio, Claudio, Claudio... Tu imagen todavia ronda en mi cabeza, aun llena de vida; tus movimientos rapidos, repentinos, tu sonrisa amplia, tu mirada profunda, y, a veces, sombría.

Claudio, te recuerdo cuando mi memoria vuela a aquellos tiempos, en que corrimos juntos, respirando profundamente, llenando nuestros pulmones ansiosos por el aire de la vida, anorada vida....

Nos rebotábamos en la arena, en nuestro trabajo; Todo prometia vida, futuro, desafio...

Y de repente no estas entre nosotros. La vida se comporto injustamente, nos golpeo a todos, nos demostro que ella misma es la muerte, y te arranco. Y quedo entre nosotros un hueco vacío de vida, lleno de dolor y gusto amargo... amargo....

Y yo solo me pregunto a mi mismo porque la vida crea y arranca, construye y destruye con la misma facilidad que el viento juega con la arena en el desierto inmóvil.

Aun, no yo ni nadie llegamos a comprender.

Todavía yo sigo viviendo, en mis constantes intentos por comprender esta vida, vida que continúa.

Y tambien nosotros continuamos, hasta en momento decisivo en que el viento decida llevarnos a su lado.

Entonces nos encontraremos....

IONATAN

מראה עיניך עדיין מסתובב בראשי, עדיין מלא, חיים תנועתך מהירות וטבעיות, חיוכיך הרחב ומבטך עמוק ולפעמים מרצל.

קלאודיו, שעלי לזכור אותך, זיכרוני מרחפת אל הזמנים הללו, שרצנו ביחד ונשמנו לרווחה, מילאנו את ראותיך באוויר החיים, חיים נכספים. נמרחנו באדמה, בעבודה, הכל הבטיח חיים, עתיד אתגר...

ולפתע אינך נמצא בינינו. החיים התנהגו באי צדק מושלם, הכתה שוק כולנו, הראה לנו שהיא עצמה המוות וקטפה אותך. ונשאר אדני חלל רק מחיים, מלא כאב, ומוצאות טעם מריר, מרינ.

ואני לא עושה אלה לשאול את עצמי למה החיים מבריאים וקוטפים; בונים והורסים ואותה קלות שהחיים משחקים בחול במדבר השומם.

עדיין לא הגענו להבנה, וכך כולנו לא הבנו בינתיים אנו מוסיפים לחיות, בניסיונות מתמידים להבין את החיים, חיים שנימשכים ואנחנו ואתם ממשיכים עד הר געש והרוח תחליט לקחת אותנו לצידה ואז ניפגש.

ירנתן

ODA AL VIENTO AZUL

SOL de VIERNES, VIENTO de VIERNES. Rutina de fin de semana. Calor agobiante que exigía cubrirse, encontrar una pista de sombra para protegerse del Poderoso ASTRO REY, que enojado e impaciente por ponerse hacia hervir la tierra reseca jyyerma.

Si el invierno paso, pero... algo quedo de el: El VIENTO, loco y jugueton.

Todo parecia...inmovil, eterno, los minutos solo marcaban en los relojes, las horas pasaban sigilosamente.

VIENTO.

De repente todo se nizo AZUL; celeste.

El viento me trajo el AZUL mezclado con un verde que poco a poco se desvanecia. Me trajo olor a llanto y arena, de gritos impotentes de furia, dolor, y desesperacion.

La gente que estaba lejos de la tragica escena se miraban unos a otros, sin comprender

Claro, para ellos todo era VIERNES, SOL de VIERNES,

VIENTO de VIERNES. Alegria de fin de semana.

Ese VIENTO AZUL solo existia para mi para EL mismo.

Y asi nos quedamos solos, con nuestros recuerdos...

EL VIENTO AZUL Y YO.

CLAUDIO

NO, NO FUE UN SUEÑO, NO LO HEMOS SONADO NI VOS, NI YO.
TAN CIERTO, TAN PALPABLE, QUE LO IRREAL Y LO REAL SE FUSIONA.
TAN SOLO LA VIDA, TODA FUGAZ Y VOLATIL
SE ESCAPA Y SE ESCAPA, Y LA IMPOTENCIA, LA BRONCA DE NO PODER ATRAPARLA.

UN DIA, BUENOS AIRES, PRESENTACIONES, REUNIONES FORMALES,
Y UNA CHARLA DE DESCONOCIDOS.
ISRAEL, KPAR SILVER, NUEVO COMIENZO, VIVIR SEGUNDOS Y MINUTOS,
ALEGRÍAS Y TENSIONES,
BUENOS Y MALOS MOMENTOS...MALOS MOMENTOS, ESTUDIO Y ESE GUSTO A COMPARTIR
LA VIDA.

CONOCIMIENTO, AMISTAD, BUSQUEDAS COMUNES EN LABERINTOS RETORCIDOS,
VERDADERAS MARAÑAS DE QUESTIONAMIENTOS.
UN KIBUTZ, UN CAMPO, UNA SONRISA, LIBERTAD, EL AMOR, LA AMISTAD,
SOMOS HERMANOS.
LUZ, AGUA, SOL, LLUVIA,
Y VIDA.

EJERCITO, TENSION, CORRER Y ENLOQUECERSE, LENTO...LENTO.
LA ILOGICA, LA NO LIBERTAD, EL ANTI SOL, LA NO-VIDA-
SEPARADOS SENTIMOS, QUEREMOS, SEPARADOS.

DEMASIADO PARA VOS, TU CUERPO SE RESISTIO A SEGUIR,
TU ALMA LUCHA Y SE DESANGRA.
DOS OJOS INFINITAMENTE AZULES SE APAGARON, LA ENERGIA QUE DEL CUERPO
SE ESCAPABA,
Y ESA MORTECINA TRANQUILIDAD TRISTE QUE DESTROZA MI ALMA.
UN DESTINO ATERRADORAMENTE TRIUNFADOR, SEGURO DE SI MISMO.
GANO UNA VIDA.... LA DE UN HERMANO.

AHORA UN PAPEL, UN LAPIZ, SOLO FRENTE AL RECUERDO,
LA ANGUSTIA Y LA NECESIDAD DE GRITAR, LLORO Y ME DESANGRO POR DENTRO,
PORQUE TE FUISTES, PORQUE NO ESTAS.
VORAGINE DE TIEMPO, QUE YA UN AÑO NOS ALEJA.
VORAGINE DEL TIEMPO, QUE YA UN AÑO NOS ACERCA.

POR ESO TANO, QUERIDO NIÑO, DE MI ALMA, POR ESE TIEMPO.
ME ESCUCHAS?
PORQUE LA VIDA NO MIENTE, PORQUE VOS, CLAUDIO, TODAVIA EXISTIS, ACA,
MUY ADENTRO MIO.
PORQUE SOMOS UNO MISMO, HERMANOS.
PORQUE LA VIDA SUSURRA QUE NO, NO FUE UN SUEÑO,
NO LO HEMOS SONADO,
NI VOS,
NI YO.

Marcelo Vainstein.

קלאודיו

לא, זה לא היה חלום, לא אתה ולא אני חלמנו אותו.
כה בטוח, כה מוחשי, שהדימיון והמציאות התמזגו.
החיים בלבד, הכל חולף ומתנדף
בורחים, בורחים, חולשה! גערה! אי יכולת לתפוס אותם
יום אחד, בואנוס איירס הכרויות, פגישות פורמליות, שיחה בין אנשים לא מוכרים.
ישראל, כפר סילבר, בראשית, התחלה חדשה, לחיות שניה, שניה
דקה, דקה, שמחות ומתחים, רגעים טובים ורעים... רגעים רעים,
למודים, והטעם המיוחד הזה שמרגישים בשתוף החיים.

הכרות, חברות, אתגרים משותפים בתוך מבוך משובך, תשבוכות אמיתיות
של קשיות
קבוץ, שדה, חיוך, חרות, אהבה, חברות, ...אנו אחים
אור, מים, חמה, גשם וחיים.

צבא, מתח, לרוץ ולהשתגע לאט, לאט
אין הגיון, אין חרות, אין חמה... אין חיים.
בניפרד חשים, אהובים, נפרדים.
יותר מדי בשבילך

גופך התנגד להמשך, נפשך נאבקת ושוטת דמך.
שתי עייניך הכחולות כלי קץ כבו, האנרגיה שטגופך ברח.
ושלווה גוססת ועצובה שקורעת נפש.

הגורל המפחיד והבלתי מנוצח, בטוח בעצמו, זכה בנפש...

כעת, פיסת נייר, עפרון, בודד מול הזכרון.

הצער והצורך לזעוק, בוכה ודמי שוטת בתוכי

מפני שהלכתי, מפני שאינך

מערבולת של זמן שכבר שנה הרחקנו

מערבולת של זמן שכבר שנה קרבנו

בגלל זה קלאודיו יקרי, ילד שלי, עקב הזמן, האם אתה מקשיב לי?

מכוון שהחיים לא משקים, מכוון שאתה קלאודיו, קיים בתוכי, מכוון ששנינו מהוים

גוף אחד, אחים, מכוון שחיים לוחשים שלא לא היה חלום, לא אתה ולא אני חלמנו אותו.

11" 6 1/2" 18000